

[Thorvil Kristensen.]

dag kunne nemlig den højtærede finansminister fremsætte de to lovforslag, vi nu behandler, og ifølge Politiken for lørdag den 9. ds. var disse lovforslag udtryk for et forlig mellem regeringspartiet og det radikale venstre. Der fandtes lørdag morgen på forsiden af Politiken en artikel, hvoraf jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere indledningen. Den lyder sådan:

„Efter at der i folketingsudvalget ikke har kunnet opnås enighed om de foranstaltninger, der bør træffes til at imødegå virkningerne af den forhøjede vurdering til ejendomsskyld, har regeringspartiet og det radikale venstre skåret igennem og aftalt følgende: . . .“

Derefter kommer der 6 punkter, hvori vi altså får at vide, hvad regeringspartiet og det radikale venstre har aftalt. Det drejer sig ikke blot om ejendomsskatterne; det drejer sig også om en forhøjelse af den skattefrie formuegrænse, det drejer sig om sygekassegrænsen, det drejer sig om sygehus-tilskuddet, og det drejer sig om tilskuddet til kommunernes vejgiffter.

Alt dette er det altså lykkedes regeringspartiet og det radikale venstre, som det hedder, „at aftale“ uden for udvalget i løbet af de forholdsvis få timer, der er forløbet fra udvalgets afsluttende møde torsdag eftermiddag og til formentlig fremsættelsen af disse lovforslag fredag middag. Det er selvfølgelig en lovlig ting, at der på denne måde forhandles mellem partier, som har flertal her i salen; men det er naturligvis heldigst, at det så vidt muligt er i udvalgene, de afgørende forhandlinger finder sted, og jeg håber nu, at der i det udvalg, som skal arbejde videre i eftermiddag, kan finde en reel forhandling sted. For man må vel gå ud fra, at hvad enten to partier har aftalt dette eller hint, skal det ikke opfattes som et diktat; der ville jo i så fald ligge et meget spinkelt flertal til grund for dette.

Der er jo i de foreliggende to lovforslag stillet det forslag, at bygningskatterne til staten og til bykommunerne fikseres. Det kan nok volde visse, ikke mindst principielle betænkeligheder, idet det normale jo, så længe fikseringsforhandlingerne ikke er reelt gennemført, ville have været, at man ajourførte fradragene. Fikseringen fører også til den ejendommelige konsekvens, at de nye

bygninger, der ikke har nogen gammel vurdering, allerede nu fritages for ejendomsskyld. Vi kan imidlertid efter omstændighederne tiltræde dette, som vi forstår der står et flertal bag, da det jo også var vor hensigt at føre bygningsfradragene å jour, således at resultatet for de fleste bygningers vedkommende ville være blevet omtrent det samme.

Jeg finder dog anledning til at gøre en bemærkning, som er rettet til den højtærede finansminister. Den højtærede finansminister ved, at jeg ved førstebehandlingen den 21. november i fjor og senere i udvalget fremførte den tanke, at hvis man kunne vente lidt med denne fiksering af bygnings-skylden, havde vi en mulighed for at bevare en beskatning af de større boliger her i landet — en tanke, som jeg synes en socialdemokratisk finansminister burde være tiltalt af, da vi jo her for en gangs skyld ville have en forbrugsskat, der særlig hvilede på „den store mand“s forbrug. Det synes ikke, som om den højtærede finansminister har haft nogen synderlig interesse for denne tanke, hvad der i hvert fald har undret mig personlig.

Men vi kan altså i øvrigt, hvis der er flertal for dette, acceptere, at man nu fikserer for statens og for bykommunernes vedkommende.

For landkommunernes vedkommende har man foreslået en forhøjelse af de skattefrie fradrag. Her må jeg vel have lov at antyde, at dette spørgsmål var vi inde på at drøfte i udvalget i torsdags; jeg havde i hvert fald personlig det indtryk, at vi var på vej til at nå til enighed om størrelsen af de fradrag, der skulle fastsættes. Men de fradrag, der er foreslået her, er større, navnlig for amtskommunernes vedkommende væsentlig større, end dem, jeg havde fornem-melsen af at man var på vej til at blive enig om, og det vil sige, at det lovforslag, der ligger på det høje tings bord i øjeblikket, er, om jeg så må sige, et grundskyldsbe-tonet forslag. Ved de høje fradrag pr. bygning opnår man jo en lettelse af skatterne på bygninger og til gengæld en tungere beskatning for grundværdiernes vedkom-mende i sognekommunerne og amtskom-munerne. Jeg går som sagt ud fra, at dette ikke skal opfattes som et flertalsdiktat, og hvis det ikke er tilfældet, er vi villige til at